

over de vilkår, børn og unge er blevet budt. Men det vil da være at føje spot til skade, hvis man nu oven i købet fratager de bosniske flygtninge en lov hjemlet ret til at få asylbehandlingen i gang efter to år.

Sagen i dag handler om menneskesyn, anstændighed og retssikkerhed for en stor gruppe mennesker, der i øjeblikket på grund af en afskyelig krig er vores gæster.

Det burde være en selvfølge, at Folketinget står ved en lovgivning, der er helt klar, og som de bosniske flygtninge har haft al mulig grund til at fæste lid til.

Det er ikke lukkeloven, det her, men et spørgsmål om helt fundamentale rettigheder, der griber dybt ind i 18.000 menneskers fremtidige liv. Men det er måske denne principielle forskel, Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet ikke kan få øje på.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil først konstatere, at det altså er De Konservatives politik i 7 år at forhindre de bosniske flygtninge, som er kommet til landet, i at få en reel asylsagsbehandling.

Det spørgsmål, man kan stille, er, hvorfor det så ikke er dét forslag, der bliver fremsat. Hvorfor bliver der kun fremsat et forslag om, at de skal hindres i at få en reel asylsagsbehandling i 3 år? Hvorfor ikke få den rene vare med det samme?

Jeg er sådan set enig med hr. Tom Behnke i, at der har været meget spil for galleriet i denne sag om midlertidigt opholdstilladelse, men jeg tror ikke, det så meget har været i forhold til den folkelige opbakning, for jeg fornemmer klart, at denne eksisterer i forhold til at forsvare de folk, som kommer fra Bosnien. Det har mere været et spil for galleriet i forhold til en højrefløj her i Folketinget. Jeg vil senere vende tilbage til, hvad jeg mener om den type af spil for galleriet.

Generelt forstår den danske befolkning jo ganske udmærket, hvad det er, der foregår i Bosnien. De forstår godt, at der er en proces i gang, hvor der foregår etniske udrensninger, og hvor det kan være utrolig vanskeligt at se, hvad folk skal vende tilbage til, især når vi snakker om familier, som består af blandede ægteskaber med børn, der ikke klart kan defineres som en af de etniske grupperinger, som FN og EU har besluttet skal dominere de forskellige dele af Bosnien.

Jeg tror derfor, at der er en meget klar forståelse i den danske befolkning for, at bosnierne

selvfølgelig ikke er anderledes end chilenerne i 1970'erne eller iranerne i begyndelsen af 1980'erne; det er nemlig flygtninge, som præcist falder ind under Genèvekonventionens definition.

Vi har jo ikke deltaget i denne debat tidligere, og jeg vil derfor benytte lejligheden til at sige, at vores opfattelse er, at hele lovgivningen om midlertidigt ophold er noget pjat og grundlæggende fuldstændig uanstændig.

Vi har hele tiden været imod den lovgivning. Alle fornuftige mennesker erkender nu, som man kunne forudse, at snakken om det midlertidige ved den jugoslaviske konflikt er vildt overdrevet. Alligevel fortsætter loven om midlertidig opholdstilladelse til trods for, at regeringen erkender, at den lange periodes lejrliv med en usikker status er psykisk nedbrydende for flygtningene. Samtidig skal nye grupper af flygtninge fra Eksjugoslavien sendes igennem det samme mareridt af usikkerhed, og de, der ikke måtte få asyl, skal måske have forlænget mareridtet yderligere på grund af en midlertidig opholdstilladelse.

Den eneste reelle begrundelse for denne lov er, at den forsinker det tidspunkt, hvor det bliver umuligt at tvangshjemsende flygtningen. I udlændingeloven gemmer sig nemlig det forholdsvis – det synes vi i hvert fald – humane princip, at hvis en flygtning har været tvunget til at opholde sig her i landet i en vis periode, så er der en ret at blive boende, også selv om en tilbagevendende skulle blive muliggjort.

En konventionsflygtning opnår endda fra starten en tidsubestemt opholdstilladelse. Dette princip er det med loven om midlertidig opholdstilladelse lykkedes at underminere. Den midlertidige opholdstilladelse skal forlænges hver 6. måned, og tvangsudsendelse kan ske, ikke bare til flygtningens hjemegn, men også til »det, der i konsekvens af den etablerede fredsslutning må betragtes som vedkommendes hjemområde.«

Tvangshjemsendelse kan ske til en lejr i et område, hvor flygtninge kan nyde beskyttelse. Man kan ikke lade være med at forestille sig, at det kunne have været Gorazde eller Bihac – men hvor er det egentlig man forestiller sig man kan sende dem hen?

Loven om midlertidig opholdstilladelse afskærer altså i 2 år den enkelte flygtning fra den retssikkerhed, som vi mener at kunne læse ud af den danske udlændingelov og Genèvekonventionen. Derfor er det selvfølgelig ikke noget un-